

ปัจจัยทำนายพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศจากการใช้อินเทอร์เน็ตของ นักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย จังหวัดหนึ่งในภาคตะวันออก

Predictors of Sexual Risk Behavior from Internet use Among High School Students in an Eastern Province

ณัฐวุฒิ จำอยู่*

E-mail: njamyoo@gmail.com

กุหลาบ รัตนสังฆธรรม**, อนามัย เทศกะทิก**

บทคัดย่อ

การวิจัยเชิงทำนายแบบตัดขวางนี้ เพื่อศึกษาปัจจัยทำนายพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศจากการใช้อินเทอร์เน็ตของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายจังหวัดหนึ่งในภาคตะวันออก สุ่มตัวอย่าง 400 คนแบบหลายขั้นตอน จากนักเรียนของโรงเรียนขนาดใหญ่ เก็บข้อมูลด้วยแบบสอบถาม ที่มีค่าความเชื่อมั่นของตัวแปร ระหว่าง 0.830-0.853 วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูป นำเสนอข้อมูลด้วย ค่าความถี่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการวิเคราะห์ถดถอยพหุแบบขั้นตอน

ผลการวิจัยพบว่า ปัจจัยส่วนบุคคล (x_1, x_3, x_6, x_7, x_8) ปัจจัยด้านลักษณะการใช้งานอินเทอร์เน็ต ($x_9, x_{10}, x_{11}, x_{12}, x_{13}, x_{14}$) แรงสนับสนุนทางสังคม (x_{15}, x_{17}, x_{18}) สามารถร่วมกันทำนายพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศจากการใช้อินเทอร์เน็ต โดยพบตัวแปรทำนายพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศจากการสื่อสารบนอินเทอร์เน็ต (Y_1) ได้ร้อยละ 66.8 ($R^2.668, p < .001$) คือ

$Y_1 = -.783 x_{15}$ (แรงสนับสนุนจากกลุ่มเพื่อน) $+ .459 x_{12}$ (สถานที่ใช้อินเทอร์เน็ต) $+ .454 x_{10}$ (การใช้งานเว็บไซต์) $- .222 x_1$ (เพศชาย) $- .193 x_7$ (ประสบการณ์การมีคนรัก) $- .150 x_3$ (ลักษณะการพักอาศัย) $- .189 x_9$ (รูปแบบการเชื่อมต่ออินเทอร์เน็ต) $- .295 x_{17}$ (การควบคุมจากอาจารย์) $- .119 x_{18}$ (การควบคุมจากภาครัฐ)

ตัวแปรทำนายพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศด้านผลสืบเนื่องหลังจากใช้อินเทอร์เน็ต (Y_2) ได้ร้อยละ 71.2 ($R^2.712, p < .001$) คือ

$Y_2 = .478 x_{14}$ (ช่วงเวลาการใช้งาน) $+ .354 x_{12}$ (สถานที่ใช้งาน) $- .469 x_6$ (เกรดเฉลี่ย) $+ .167 x_{11}$ (รูปแบบการสนทนา) $+ .179 x_9$ (รูปแบบการเชื่อมต่ออินเทอร์เน็ต) $- .163 x_7$ (ประสบการณ์การมีคนรัก) $+ .072 x_{13}$ (ระยะเวลาการใช้งาน) $- .071 x_8$ (การรับรู้ภาวะเสี่ยงทางเพศ)

*นิสิตปริญญาโท สาขาสาธารณสุขศาสตร์ คณะสาธารณสุขศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา จ.ชลบุรี

**รองศาสตราจารย์ ประจำคณะสาธารณสุขศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา จ.ชลบุรี

ดังนั้น กลุ่มเพื่อน อาจารย์ หน่วยงานภาครัฐ ครอบครัว ควรพิจารณาปรับแก้ไขสถานที่เสี่ยงและรูปแบบการใช้อินเทอร์เน็ต การพักอาศัย ช่วงเวลาการใช้งาน รูปแบบของการสนทนา รูปแบบของการเชื่อมต่ออินเทอร์เน็ต และระยะเวลาการใช้งาน ที่เหมาะสมกับกลุ่มวัย เพื่อลดพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศจากการใช้อินเทอร์เน็ตของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย เพิ่มความปลอดภัยมากขึ้นและร่วมกันปลูกฝังให้นักเรียนใช้อินเทอร์เน็ตในลักษณะที่สร้างสรรค์

คำสำคัญ: พฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ การใช้อินเทอร์เน็ต

Abstract

This predictive cross-sectional research aims to investigate predictors of sexual risk behavior from using the internet among high school students in a Thai eastern province. Multi-stage sampling 400 students from large schools. The data were collected by a questionnaire which was constructed and tested its reliability each variables, valued between 0.830-0.853. The data was analyzed by SPSS program, and presented in frequencies, percentage, mean, standard deviation, average percentage, and the stepwise multiple regression.

The research results revealed that: personal factors (x_1, x_3, x_6, x_7, x_8), factors of the usage internet ($x_9, x_{10}, x_{11}, x_{12}, x_{13}, x_{14}$) and social supports (x_{15}, x_{17}, x_{18}) can predict sexual risk behavior. Predictors could predict sexual risk behavior on internet communication (Y_1) on 66.8% ($R^2.668, p < .001$) were:

$Y_1 = -.783 x_{15}$ (friends support) $+ .459 x_{12}$ (location using the internet) $+ .454 x_{10}$ (the website use) $- .222 x_1$ (male) $- .193 x_7$ (experience with a lover) $- .150 x_3$ (the residents) $- .189 x_9$ (variety forms of connecting internet) $- .295 x_{17}$ (teacher control) $- .119 x_{18}$ (government control).

Predictors could predict sexual risk behavior in the consequence after internet using (Y_2) on 71.2% ($r^2.712, p < .001$) were:

$Y_2 = .478 x_{14}$ (duration of use) $+ .354 x_{12}$ (location using the internet) $- .469 x_6$ (grade point average) $+ .167 x_{11}$ (using chat application) $+ .179 x_9$ (variety forms of connecting internet) $- .163 x_7$ (experience with a lover) $+ .072 x_{13}$ (time period using internet) $- .071 x_8$ (perception of sexual risk)

Therefore group of friends, teachers, government, and family should be considered appropriate for age group: locations and objective to use, resident types, time of using Internet, variety forms of connecting internet, duration of internet using. To reduce sexual risk behaviors of using Internet, more safety and be collaboration provides instill students the using the Internet in a constructive manner.

Key words: sexual risk behavior, internet using,

บทนำ

ในปัจจุบันได้มีการพัฒนาและเปลี่ยนแปลงสื่ออย่างรวดเร็ว ซึ่งมีประโยชน์มากในการพัฒนาสังคมและคุณภาพชีวิต แต่ อีกด้านหนึ่งของการพัฒนา เกิดปัญหาสังคมจากการใช้สื่อเทคโนโลยีไปในทางที่ไม่เหมาะสม โดยเฉพาะกลุ่มเยาวชน ซึ่งเป็นวัยที่ยังอ่อนประสบการณ์ เกิดปัญหาจากการติดเกมออนไลน์ ปัญหาเว็บบลอมกต่าง ๆ และกลายเป็นส่วนหนึ่งในชีวิตประจำวันของเยาวชน ในปัจจุบันนี้ อันเนื่องมาจากสื่อเทคโนโลยีอินเทอร์เน็ต

อินเทอร์เน็ตได้กลายเป็นสถานที่สำหรับนัดพบกันในอีกรูปแบบหนึ่ง อาจจะเรียกได้ว่า สังคมอินเทอร์เน็ต ในปัจจุบันเป็นสังคมที่มีเอกลักษณ์ที่เด่นชัด ที่ผู้ปกครอง หรือผู้ใหญ่ยากที่จะสามารถควบคุมได้ วัยรุ่นที่ใช้อินเทอร์เน็ตอย่างไม่ถูกวิธี สามารถที่จะทำให้เกิดพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศขึ้นได้โดยไม่รู้ตัว จากการสำรวจของเอแบคโพลล์ พบว่า เด็กกว่าร้อยละ 80 ที่เล่นอินเทอร์เน็ตเคยสนทนาออนไลน์ กับคนแปลกหน้าที่ไม่เคยเห็นหน้ากันมาก่อน โดยส่วนใหญ่เริ่มจากการที่คู่สนทนาเข้าถึงที่อยู่ออนไลน์และเบอร์โทรศัพท์ ส่วนตัว และร้อยละ 70 นำไปสู่การพบปะกัน เด็ก 1 ใน 6 คนที่เล่น อินเทอร์เน็ตเคยมีเพศสัมพันธ์กับคนแปลกหน้าที่รู้จักกันทางออนไลน์ ทั้งเต็มใจ และไม่เต็มใจ โดย ส่วนใหญ่ ร้อยละ 60.1 เห็นว่าความรุนแรงของอาชญากรรมทางโลกออนไลน์ โดยเฉพาะพฤติกรรมที่เสี่ยงทางเพศมีแนวโน้มเพิ่มขึ้นในอนาคต จากความสำคัญของปัญหาดังกล่าว จึงจำเป็นต้องศึกษาพฤติกรรมเสี่ยง และปัจจัยทำนายพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศจากการใช้อินเทอร์เน็ตของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย เพื่อเป็นแนวทางให้หน่วยงานที่เกี่ยวข้อง เฝ้าระวังหามาตรการป้องกัน ให้วัยรุ่นใช้สื่อในทางสร้างสรรค์ ให้ห่างไกลจากพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศที่อาจเกิดขึ้น รวมถึงกระตุ้นให้วัยรุ่นใช้สื่อเป็นพลังในการพัฒนาประเทศ เติบโตกลายเป็นผู้ใหญ่ที่มีสุขภาพ และพฤติกรรมทางเพศที่ดีในอนาคตต่อไป

วิธีการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงทำนายแบบตัดขวาง (Cross-sectional predictive research) เพื่อศึกษาตัวแปรทำนายพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศจากการใช้อินเทอร์เน็ตของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย จังหวัดหนึ่งในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ โดยมีประชากรที่เป็นนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย สังกัดสำนักงานเขตมัธยมศึกษาเขต อยู่ทั้งสิ้น 3,789 คน

กลุ่มตัวอย่าง คือ นักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย (ม.4-ม.6) สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา จังหวัดหนึ่งในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ กำลังศึกษาอยู่ในภาคเรียนที่ 2 ประจำปีการศึกษา 2554 จากโรงเรียนขนาดใหญ่ จำนวน 400 คน ได้จากการสุ่มตัวอย่างแบบหลายขั้นตอน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย เป็นแบบสอบถาม ประกอบด้วย 4 ส่วน คือ ปัจจัยส่วนบุคคล, ปัจจัยด้านลักษณะการใช้งานอินเทอร์เน็ต, ปัจจัยด้านแรงสนับสนุนทางสังคม, พฤติกรรมเสี่ยงทางเพศจากการใช้งานอินเทอร์เน็ต โดยมีรายละเอียดดังนี้

ส่วนที่ 1 ปัจจัยส่วนบุคคล ได้แก่ เพศ อายุ ลักษณะการพักอาศัย สถานภาพสมรสของบิดามารดา ความเพียงพอของรายได้ ความสามารถในการเรียน ประสบการณ์การมีคนรัก/แฟน ซึ่งลักษณะแบบสอบถามเป็นแบบสำรวจรายการ (Check List) และเติมคำตอบจำนวน 11 ข้อ และ การรับรู้ภาวะเสี่ยงทางเพศ เป็นแบบสอบถามปลายปิดเกี่ยวกับระดับการรับรู้ภาวะเสี่ยงทางเพศ ,

ส่วนที่ 2 ปัจจัยด้านลักษณะการใช้งานอินเทอร์เน็ต ประกอบด้วย รูปแบบการเชื่อมต่ออินเทอร์เน็ต มีจำนวน 2 ข้อ, วัตถุประสงค์การใช้งานเว็บไซต์ มีจำนวน 6 ข้อ, รูปแบบการสนทนา มีจำนวน 12 , สถานที่ใช้งานอินเทอร์เน็ต มีจำนวน 1 ข้อ, ช่วงเวลาที่ใช้งานอินเทอร์เน็ต มีจำนวน 1 ข้อ, ระยะเวลาที่ใช้งานอินเทอร์เน็ต มีจำนวน 1 ข้อ

ส่วนที่ 3 ปัจจัยด้านแรงสนับสนุนทางสังคม ได้แก่ แรงสนับสนุนทางสังคมจากกลุ่มเพื่อน มีจำนวน 7 ข้อ , การดูแลจากอาจารย์ มีจำนวน 5 ข้อ , การดูแลจากภรรยา , การทำหน้าที่ของครอบครัว มีจำนวน 7 ข้อ

ส่วนที่ 4 พฤติกรรมเสี่ยงทางเพศจากการใช้งานอินเทอร์เน็ต ได้แก่ พฤติกรรมเสี่ยงทางเพศจากการสื่อสารระหว่างการใช้อินเทอร์เน็ต มีจำนวน 7 ข้อ, พฤติกรรมเสี่ยงทางเพศต่อเนื้อหลังจากการใช้อินเทอร์เน็ต มีจำนวน 1 ข้อ เครื่องมื่อดังกล่าวได้ผ่านการตรวจสอบความตรง (Validity) โดยผู้ทรงคุณวุฒิ 3 ท่าน แล้วทดสอบความเชื่อมั่นของแบบสอบถาม (Reliability) มีค่าระหว่าง 0.830-0.853

การเก็บรวบรวมข้อมูล

การวิจัยนี้ได้ผ่านการพิจารณาจริยธรรมการวิจัยจากคณะกรรมการพิจารณาจริยธรรมการวิจัย เมื่อวันที่ 14 มกราคม 2555 และในการเข้าร่วมการวิจัยนี้ได้รับความยินยอมจากตัวผู้เข้าร่วมวิจัยและผู้ปกครอง เป็นลายลักษณ์อักษร เก็บรวบรวมข้อมูลเชิงปริมาณระหว่าง เดือน มีนาคม 2555 โดยประสานงานกับผู้อำนวยการโรงเรียน ครูที่ได้รับมอบหมายจากผู้อำนวยการโรงเรียนชี้แจงวัตถุประสงค์ของการศึกษาวิจัย กำหนดวันในการเก็บรวบรวมข้อมูล จัดเตรียมสถานที่ที่ไม่ถูกรบกวน มีการจัดบรรยากาศให้เป็นสัดส่วน คือ 1) ให้กลุ่มตัวอย่างนั่งแยกโต๊ะให้ห่างกันพอสมควร เพื่อความเป็นส่วนตัวและไม่ต้องระแวงว่าคนอื่นจะมองเห็นคำตอบ 2) แยกกลุ่มตัวอย่างเพศชาย และเพศหญิง ทำแบบสอบถามคนละห้องกัน เพื่อความเป็นส่วนตัวของกลุ่มตัวอย่างมากขึ้น

1. ในวันเก็บรวบรวมข้อมูล ผู้วิจัยแนะนำตัวเอง ชี้แจงวัตถุประสงค์ ขอความยินยอมและสมัครใจจากกลุ่มตัวอย่างและอาจารย์ประจำชั้นที่ร่วมวิจัยก่อนการเก็บรวบรวมข้อมูล พร้อมทั้งเน้นย้ำเรื่องการรักษาความลับ โดยข้อมูลที่ได้จะนำไปใช้ในการวิจัย นำเสนอ

ในภาพรวมเท่านั้น ทั้งนี้ผู้วิจัยจะไม่ทราบข้อมูลแต่ละชุดที่ได้เป็นของใคร เพราะไม่ต้องระบุชื่อ นามสกุล และสถานศึกษา

2.ให้นักเรียนทำแบบสอบถาม โดยผู้วิจัยอธิบายวิธีการตอบแบบสอบถามอย่างละเอียด เปิดโอกาสให้กลุ่มตัวอย่างซักถามเมื่อมีข้อสงสัย แล้วให้กลุ่มตัวอย่างตอบแบบสอบถามด้วยตนเอง ก่อนส่งแบบสอบถามให้กลุ่มตัวอย่างตรวจสอบความถูกต้อง ครบถ้วน ของคำตอบ และให้กลุ่มตัวอย่างนำแบบสอบถามใส่ในซองเอกสารที่จัดให้และปิดผนึกซองด้วย หลังจากนั้นก็ส่งแบบสอบถามที่บรรจุในซองเอกสารในกล่องที่ผู้วิจัยหรือผู้ช่วยผู้วิจัยเตรียมไว้ให้

การวิเคราะห์ข้อมูล วิเคราะห์ข้อมูลด้วยสถิติเชิงพรรณนาในรูปของความถี่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และวิเคราะห์ตัวแปรปัจจัยสนับสนุนที่มีผลและทำนายพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศจากการใช้อินเทอร์เน็ต ในด้านพฤติกรรมเสี่ยงจากการสื่อสารบนอินเทอร์เน็ต และพฤติกรรมเสี่ยงจากการกระทำต่อเนื้อหลังจากใช้อินเทอร์เน็ต โดยการวิเคราะห์ถดถอยพหุแบบขั้นตอน

ผลการวิจัย

1. ปัจจัยส่วนบุคคล

1.1 เพศ อายุ ลักษณะการพักอาศัย สถานภาพสมรสของบิดามารดา ความเพียงพอของรายได้ ความสามารถในการเรียน ประสบการณ์การมีคนรัก/แฟน พบว่านักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย ส่วนใหญ่เป็นเพศชาย (ร้อยละ 56.8) มีอายุ 17 ปีมากที่สุด (ร้อยละ 40.8) พักอาศัยอยู่กับบิดา-มารดา (ร้อยละ 82.0) โดยสถานภาพสมรสของบิดามารดาอยู่ด้วยกัน (ร้อยละ 84.5) นักเรียนได้รับค่าใช้จ่ายประจำเดือนจาก บิดาหรือมารดา (ร้อยละ 69.0) ซึ่ง นักเรียน มีรายได้และรายจ่าย เพียงพอมีเหลือเก็บ (ร้อยละ 82.0) และครอบครัวของนักเรียนมีรายได้และรายจ่าย เพียงพอมีเหลือเก็บ

(ร้อยละ 87.8) นักเรียนมีเกรดเฉลี่ยในการเรียน อยู่ระหว่าง 2.01-2.50 (ร้อยละ 51.0) มีประสบการณ์การมีคนรัก/แฟน ต่างเพศกัน (ร้อยละ 50.5) โดย รู้จักกันในสถานศึกษา (ร้อยละ 41.3) และพบว่าบุคคลที่นักเรียนคบเป็นคนรัก/แฟนด้วย ในปัจจุบัน รู้จักกันจากการได้สนทนาผ่านทางอินเทอร์เน็ต (ร้อยละ 29.8)

1.2 การรับรู้ภาวะเสี่ยงทางเพศ พบว่านักเรียนส่วนใหญ่ เห็นด้วยอย่างยิ่ง ว่าการออกไปนัดพบกับคนที่เพิ่งรู้จักทางอินเทอร์เน็ตเพียงลำพังอาจเกิดความไม่ปลอดภัย (ร้อยละ 48.8) การดู เปิดเว็บโป๊ บ่อยทำให้หมกมุ่น เสียเวลาเรียน (ร้อยละ 41.1) และบุคคลที่ชอบอ่านข้อความที่มีลักษณะเนื้อหากระตุ่นอารมณ์บนอินเทอร์เน็ต มักนำไปสู่การมีเพศสัมพันธ์ (ร้อยละ 28.8) และ ร้อยละ 50.3 เห็นด้วยระดับปานกลาง ในเรื่องวัยรุ่นอยู่คนเดียวเพียงลำพังมักใช้เวลาว่างไปกับการดูภาพ คลิปโป๊ เปลือย และวีดีโอลามก อนาจาร

2. ปัจจัยด้านลักษณะการใช้อินเทอร์เน็ต

2.1 รูปแบบการเชื่อมต่ออินเทอร์เน็ต พบว่า ส่วนใหญ่นักเรียนเชื่อมต่ออินเทอร์เน็ต จากสื่ออิเล็กทรอนิกส์ที่ใช้ส่วนตัว คือ คอมพิวเตอร์ตั้งโต๊ะ ทุกวัน (ร้อยละ 48.3) รองลงมาโทรศัพท์มือถือ โน้ตบุ๊ก (ร้อยละ 47.5 และ 38.3) ตามลำดับ

2.2 วัตถุประสงค์ของการใช้เว็บไซต์ พบว่า ส่วนใหญ่นักเรียนใช้อินเทอร์เน็ตทุกวัน ใช้เพื่อความบันเทิง (ร้อยละ 63.3) รองลงมา เพื่อรับ-ส่งอีเมลล์ และเพื่อติดตามข่าวสาร (ร้อยละ 54.0 และ 37.8 ตามลำดับ) และ 1-2 วัน (ร้อยละ 34.8) เพื่อค้นคว้าข้อมูลทางวิชาการ การเรียน

2.3 รูปแบบการสนทนา พบว่า ส่วนใหญ่นักเรียนมีรูปแบบการสนทนาทาง Facebook ทุกวัน ใน 1 สัปดาห์ รองลงมา คือ MSN (ร้อยละ 66.5 และ 48.0 ตามลำดับ)

2.4 สถานที่ใช้อินเทอร์เน็ต พบว่า ส่วนใหญ่นักเรียนใช้ในห้องส่วนตัวที่บ้านตนเอง (ร้อยละ 59.0)

รองลงมาคือ บริเวณบ้านตนเองในที่โล่งเปิดเผย (ร้อยละ 28.5)

2.5 ช่วงเวลาที่ใช้อินเทอร์เน็ต พบว่า ส่วนใหญ่นักเรียนใช้อินเทอร์เน็ต ในวันธรรมดา จันทร์-ศุกร์ ช่วงเวลา 20.01-24.00 น. รองลงมาคือช่วงเวลารหว่าง16.01-20.00 น.(ร้อยละ50.8และ48.8) และในวันเสาร์-อาทิตย์/วันหยุดนักขัตฤกษ์ ช่วงเวลา 20.01-24.00 น. รองลงมา คือ ช่วงเวลา12.01-16.00 น. (ร้อยละ 38 และ ร้อยละ30.5)

2.6 ระยะเวลาที่ใช้อินเทอร์เน็ต พบว่า ส่วนใหญ่นักเรียนใช้ระยะเวลาในการใช้อินเทอร์เน็ตมากที่สุดตั้งแต่ 10 ชั่วโมง ต่อวัน (ร้อยละ 25.5) รองลงมา ตั้งแต่ 7 ชั่วโมง ต่อวัน (ร้อยละ 22.8) น้อยที่สุด 5 ชั่วโมง ต่อวัน (ร้อยละ 0.8)

3. ปัจจัยด้านแรงสนับสนุนทางสังคม

3.1 แรงสนับสนุนทางสังคมจากกลุ่มเพื่อน พบว่า ส่วนใหญ่นักเรียนมีแรงสนับสนุนทางสังคมจากกลุ่มเพื่อน 3-4 คนชักชวนกันไปในทางที่ดี โดย เพื่อนมักชวนไปทำกิจกรรมที่เป็นประโยชน์ต่อสังคม ร้อยละ 30.8 และไม่มีเลยในเรื่องที่เสี่ยงคือ ที่เพื่อนจะหาโปรแกรมสนทนาใหม่ๆ ที่เร้าอารมณ์ทางเพศมาให้ลอง (ร้อยละ 69.5) สนับสนุนให้หาประสบการณ์ทางเพศที่หลากหลาย (ร้อยละ 57.5) ไม่สามารถให้ความช่วยเหลือเมื่อมีปัญหาในการคบเพื่อนต่างเพศ (ร้อยละ 56.3) เพื่อนบอกว่าการกอด จูบกับเพื่อนต่างเพศไม่ใช่เรื่องเสียหาย (ร้อยละ 55.3) และหากต้องการไปเที่ยวตามลำพังกับเพื่อนต่างเพศ เพื่อนจะจัดหาสถานที่ให้ (ร้อยละ 54.5)

3.2 การทำหน้าที่ของครอบครัว พบว่า ส่วนใหญ่คนในครอบครัวนักเรียนทุกคน มักพูดจกกันด้วยความมีเหตุผล (ร้อยละ 71.5) คอยเตือนไม่ให้ออกไปพบคนแปลกหน้า และ ระบายความทุกข์ใจในให้คนในครอบครัวฟังได้ (ร้อยละ 46.3 และ 39.8 ตามลำดับ)

และส่วนใหญ่ไม่เปิดโอกาสให้นักเรียนแสดงความคิดเห็นเรื่องเพศผ่านทางอินเทอร์เน็ต (ร้อยละ 50.3)

3.3. การดูแลจากอาจารย์ พบว่า ส่วนใหญ่ นักเรียน ได้รับแรงสนับสนุนจากการดูแลจากอาจารย์ทุกคน เรื่อง ติดตั้งระบบป้องกันการเข้าเว็บไซต์ บนอินเทอร์เน็ต ที่มีเนื้อหาไม่เหมาะสมทางเพศ (ร้อยละ 53.0) เตือน หรือให้ข้อมูลที่ เป็นประโยชน์ เพื่อทราบถึงพิษภัยแอบแฝงในอินเทอร์เน็ต และให้ความรู้และคำปรึกษาในเรื่องการใช้อินเทอร์เน็ตในทางที่ถูกต้องเหมาะสม (ร้อยละ 49.0 และ 46.5 ตามลำดับ)

3.4. การดูแลจากภาครัฐ พบว่า ส่วนใหญ่ นักเรียน ได้รับแรงสนับสนุนจากการดูแลจากภาครัฐบ่อยครั้งมาก ในการให้ความรู้ในการป้องกันเว็บไซต์ที่ไม่เหมาะสม ผ่านสื่อต่างๆ และมีกรแจกจ่ายโปรแกรมสำหรับบล็อกการเข้าถึงเว็บไซต์ที่มีเนื้อหาที่ไม่เหมาะสมแก่ผู้ปกครอง (ร้อยละ 38.0 และ 37.5 ตามลำดับ) และพบค่อนข้างมากคือมีมาตรการ และดำเนินการ กำหนดอายุ ช่วงเวลา ในการเข้าใช้งานอินเทอร์เน็ต ตามร้านอินเทอร์เน็ต อย่างจริงจัง (ร้อยละ 31.8)

4. พฤติกรรมเสี่ยงทางเพศจากการใช้อินเทอร์เน็ต ศึกษาพฤติกรรมเสี่ยง 2 ประเภทคือ

4.1 ความเสี่ยงจากการสื่อสารบนอินเทอร์เน็ต พบว่า ส่วนใหญ่นักเรียน มีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ มากที่สุดทุกวัน คือ เคยลงข้อความหาคนรู้ใจ ต้องการหากิ๊ก หรือแฟน บนอินเทอร์เน็ต (ร้อยละ 17.5) เคยส่งหรือรับ ข้อความ ภาพนิ่ง หรือภาพเคลื่อนไหว ที่กระตุ้นอารมณ์ทางเพศ (ร้อยละ 9.8) รองลงมา เสี่ยง 5-6 วัน คือที่เข้าไปดูการ์ตูน ปล่อยให้ออนไลน์ บนอินเทอร์เน็ต (ร้อยละ 10.0) เคยเปิดอ่านข้อความ เนื้อหา บทความกระตุ้นอารมณ์ทางเพศบนอินเทอร์เน็ต (ร้อยละ 8.0) น้อยที่สุด เสี่ยง 3-4 วัน คือ เคยพิมพ์สนทนาเรื่องเพศกับเพื่อนต่างเพศที่ไม่รู้จักกัน (ร้อยละ 20.3) และพบไม่เคยเลย คือ ไซร์หน้าตา หรือ

แต่งตัวสั้น วาบหวิว ผ่านทางกล้องวิดีโอ (Webcam) ระหว่างการสนทนา (ร้อยละ 82.3)

4.2. ความเสี่ยงจากการกระทำต่อ เนื่องจากการใช้อินเทอร์เน็ต พบว่า ส่วนใหญ่มากที่สุดนักเรียน เคยพบกับบุคคลที่ติดต่อกันผ่านทางอินเทอร์เน็ตสองต่อสองในที่ลับตาคน (ร้อยละ 30) โดย รองลงมาเคยพบกันสองต่อสองในที่ลับตาคน 2 ครั้ง (ร้อยละ 8.8) จำนวนครั้งที่พบ 10 ครั้ง (ร้อยละ 0.3) เคยเดินทางไปท่องเที่ยวสถานที่ต่างๆ ในจังหวัดด้วยกัน (ร้อยละ 30) โดยเดินทางไปท่องเที่ยวสถานที่ต่าง ๆ ในจังหวัดด้วยกัน 2 ครั้ง (ร้อยละ 6.3) จำนวน 9 ครั้ง (ร้อยละ 1.0) เคยเดินทางไปท่องเที่ยวสถานที่ต่าง ๆ ในต่างจังหวัดด้วยกัน (ร้อยละ 26.5) โดยไปด้วยกัน 3 ครั้ง (ร้อยละ 9.3) และไป 7 ครั้ง (ร้อยละ 0.3) เคยเดินทางไปท่องเที่ยวสถานบันเทิงที่มีเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ด้วยกัน (ร้อยละ 26.8) โดยไป 2 ครั้ง (ร้อยละ 8.8) และไป 8 และ 10 ครั้ง (ร้อยละ 0.3) ส่วนใหญ่นักเรียน เคยมีเพศสัมพันธ์ หลังจากการนัดพบหรือติดต่อกันผ่านทางอินเทอร์เน็ต (ร้อยละ 23.0) โดย มีเพศสัมพันธ์กันแบบเต็มใจ (ร้อยละ 78.3) และมีเพศสัมพันธ์กันแบบไม่เต็มใจ (ร้อยละ 4.0)

5. ปัจจัยทำนายพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศจากการใช้อินเทอร์เน็ต ประกอบด้วย พฤติกรรมเสี่ยงทางเพศจากการสื่อสารบนอินเทอร์เน็ต (Y_1) และพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศจากการจากการกระทำต่อเนื่องหลังใช้อินเทอร์เน็ต (Y_2)

5.1. ผลการวิเคราะห์สัมประสิทธิ์ถดถอยพหุแบบขั้นตอน ทำนายพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศจากการสื่อสารบนอินเทอร์เน็ต (Y_1) พบว่า แรงสนับสนุนทางสังคมจากกลุ่มเพื่อน สถานที่ใช้งาน วัตถุประสงค์การใช้งาน เพศชาย ประสบการณ์การมีคนรัก หรือ แฟน ลักษณะการพักอาศัย รูปแบบการเชื่อมต่ออินเทอร์เน็ต การดูแลจากอาจารย์ การดูแลจากภาครัฐ ทำนายพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศจากการ

สื่อสารบนอินเทอร์เน็ต ได้ร้อยละ 66.8% ($R^2.668, P < .001$) ดังนั้นคือ ค่าสัมประสิทธิ์ถดถอยพหุแบบขั้นตอนของตัวแปร วัตถุประสงค์การใช้งาน (X_3), สถานที่ใช้อินเทอร์เน็ต (X_2) สามารถร่วมกันทำนายพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศจากการใช้อินเทอร์เน็ตทางบวกโดยมีค่าน้ำหนัก .459 และ .454 ตามลำดับ ซึ่งหมายถึงวัตถุประสงค์การใช้งานอินเทอร์เน็ตเน้นเพื่อความบันเทิงและ สถานที่ใช้อินเทอร์เน็ตที่เสี่ยงมากขึ้น 1 หน่วยมีผลทำให้พฤติกรรมเสี่ยงทางเพศจากการสื่อสารบนอินเทอร์เน็ตมากขึ้น .459 และ .454 หน่วยตามลำดับ และตัวแปรที่พบช่วยลดพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศจากการสื่อสารบนอินเทอร์เน็ต คือ แรงสนับสนุนทางสังคมจากกลุ่มเพื่อน (X_1), เพศชาย (X_4), ประสบการณ์การมี

คนรัก หรือ แฟน (X_5), การพักอาศัยกับบิดามารดา (X_6), การเชื่อมต่ออินเทอร์เน็ตที่หลากหลาย (X_7), การดูแลจากอาจารย์ X_8 และ การดูแลจากภาครัฐ X_9 , พบมีค่าน้ำหนัก -.783 -.222 -.193 -.150 -.189 -.295 -.119 ตามลำดับ ซึ่งหมายถึง แรงสนับสนุนทางสังคมจากกลุ่มเพื่อน เพศชาย การเคยมีคนรัก หรือ แฟน การพักอาศัยกับบิดามารดา การเชื่อมต่ออินเทอร์เน็ตที่หลากหลาย การดูแลจากอาจารย์ และการดูแลจากภาครัฐมากขึ้น 1 หน่วย มีผลทำให้ช่วยลดพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศจากการสื่อสารบนอินเทอร์เน็ต ได้ .783, .222, .193, .150, .189, .295, .119 ตามลำดับ ดังตารางที่ 5-1 โดยมีสมการทำนายพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศจากการสื่อสารบนอินเทอร์เน็ตของกลุ่มนักเรียนได้ ดังนี้

สมการทำนายในรูปคะแนนมาตรฐาน

$$Y1 = -.783x_{13} + .459x_{12} + .454 x_{10} - .222x_1 - .193x_7 - .150x_3 - .189x_9 - .295x_{17} - .119x_{18}$$

สมการทำนายในรูปคะแนนดิบ

$$Y1 = 175.026 - 1.132x_{13} + 14.738x_{12} + 3.366x_{10} - 8.929x_1 - 0.090x_7 - 7.792x_3 - 9.22x_9 - 1.577x_{17} - 1.139x_{18}$$

ตารางที่ 5-1 ปัจจัยที่เป็นตัวแปรทำนาย พฤติกรรมเสี่ยงทางเพศจากการสื่อสารบนอินเทอร์เน็ต (Y1)

ตัวแปร	B	T	P	95% CI for B		
				Lower	Upper	
ค่าคงที่ (Constant)	175.026	11.840	.000	145.963	204.089	
แรงสนับสนุนทางสังคมจากกลุ่มเพื่อนในทางที่ดี (x_{15})	-1.132	-.783	-23.106	.000	-1.228	-1.036
สถานที่ใช้อินเทอร์เน็ตที่เสี่ยง (x_{12})	14.738	.459	12.238	.000	12.370	17.106
การใช้อินเทอร์เน็ตที่เน้นเพื่อความบันเทิง (x_{10})	3.366	.454	12.010	.000	2.815	3.917
เพศชาย (x_1)	-8.929	-.222	-7.127	.000	-11.392	-6.466
การเคยมีคนรัก หรือ แฟน (x_7)	-.090	-.193	-5.179	.000	-.124	-.056
การพักอาศัยกับบิดามารดา (x_3)	-7.792	-.150	-4.964	.000	-10.878	-4.706
รูปแบบการเชื่อมต่ออินเทอร์เน็ตที่หลากหลาย (x_9)	-.922	-.189	-5.481	.000	-1.252	-.591
การดูแลจากอาจารย์ (x_{17})	-1.577	-.295	-4.690	.000	-2.238	-.916
การดูแลจากภาครัฐ (x_{18})	-.139	-.119	-2.175	.030	-.265	-.013

ค่าคงที่ 175.026 ; $SE_{est} = \pm .064$; $R^2 = 0.668$; $Adj. R^2 = 0.659$

5.2.ผลการวิเคราะห์สัมประสิทธิ์ถดถอยพหุแบบขั้นตอนทำนายพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศจากการกระทำต่อเนื้อหลังใช้อินเทอร์เน็ต (Y₂) พบว่า ช่วงเวลาการใช้อินเทอร์เน็ต สถานที่ใช้อินเทอร์เน็ต เกรดเฉลี่ย รูปแบบการสนทนา รูปแบบการเชื่อมต่ออินเทอร์เน็ต ประสบการณ์การมีคนรัก หรือแฟน ระยะเวลาการใช้งาน การรับรู้ภาวะเสี่ยงทางเพศ ทำนายพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศจากการกระทำต่อเนื้อหลังใช้อินเทอร์เน็ต ได้ร้อยละ 71.2 % (R².712, p< .001) ดังนี้คือ ค่าสัมประสิทธิ์ถดถอยพหุแบบขั้นตอนของตัวแปร ช่วงเวลาการใช้อินเทอร์เน็ตโดยรวม (x¹³), สถานที่ใช้งานที่เสี่ยง (X²) รูปแบบการสนทนาที่หลากหลาย (X³) , รูปแบบการเชื่อมต่ออินเทอร์เน็ตที่หลากหลาย (X⁴) , ระยะเวลาการใช้งานโดยรวม (X₅) สามารถร่วมกันทำนายพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศจากการใช้อินเทอร์เน็ตทางบวกโดยมีค่าน้ำหนัก .478 .354 .167 .179 และ .072 ตามลำดับ ซึ่งหมายถึง ช่วง

เวลาการใช้อินเทอร์เน็ตโดยรวม สถานที่ใช้งานที่เสี่ยง รูปแบบการสนทนา รูปแบบการเชื่อมต่ออินเทอร์เน็ตที่หลากหลายและมี ระยะเวลาการใช้งานโดยรวมมากขึ้น 1 หน่วย มีผลทำให้พฤติกรรมเสี่ยงทางเพศจากการกระทำต่อเนื้อหลังใช้อินเทอร์เน็ตมากขึ้น .478 .354 .167 .179 และ .072 หน่วย ตามลำดับ และตัวแปรที่พบช่วยลดพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศจากการกระทำต่อเนื้อหลังใช้อินเทอร์เน็ต คือ เกรดเฉลี่ย (x₆) , ประสบการณ์การมีคนรัก หรือแฟน (x₇), การรับรู้ภาวะเสี่ยงทางเพศ (x₈) มีค่าน้ำหนัก -.469 -.163 และ-.071 ตามลำดับ ซึ่งหมายถึง ถ้ามีเกรดเฉลี่ย การเคยมี คนรัก หรือแฟน การรับรู้ภาวะเสี่ยงทางเพศที่มากขึ้น 1 หน่วย มีผลทำให้พฤติกรรมเสี่ยงทางเพศจากการกระทำต่อเนื้อหลังใช้อินเทอร์เน็ตลดลงไป .469 ,.163 และ-.071 ตามลำดับ ดังตารางที่ 5-2 โดยมีสมการทำนายพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศจากการสื่อสารบนอินเทอร์เน็ตของกลุ่มนักเรียนได้ ดังนี้

สมการทำนายในรูปคะแนนมาตรฐาน

$$Y_2 = .478 x_{14} + .354x_{13} - .469x_6 + .167x_{11} + .179x_9 - .163x_7 + .072x_{13} - .071x_8$$

สมการทำนายในรูปคะแนนดิบ

$$Y_2 = .822 + .071 x_{14} + 2.048x_{13} - 1.323x_6 + .033x_{11} + .054x_9 - .373x_7 + .065x_{13} - .040x_8$$

ตารางที่ 5-2 ปัจจัยที่เป็นตัวแปรทำนายพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศจากการกระทำต่อเนื้อหลังใช้อินเทอร์เน็ต (Y₂)

ตัวแปร	B	T	P	95% CI for B	
				Lower	Upper
ค่าคงที่ (Constant)	.822	1.552	.121	-2.19	1.864
ช่วงเวลาการใช้อินเทอร์เน็ตโดยรวม (x ₁₄)	.071	.478	13.029	.060	.082
สถานที่ใช้อินเทอร์เน็ตที่เสี่ยง (x ₁₃)	2.048	.354	11.532	1.699	2.397
เกรดเฉลี่ยโดยรวม (x ₆)	-1.323	-.469	-12.473	-1.532	-1.115
รูปแบบการสนทนาที่หลากหลาย (x ₁₁)	.033	.167	4.347	.018	.048
รูปแบบการเชื่อมต่ออินเทอร์เน็ตที่หลากหลาย (x ₉)	.054	.179	4.781	.032	.077
การเคยมีคนรัก หรือ แฟน (x ₇)	-.373	-.163	-5.266	-.513	-.234
ระยะเวลาการใช้อินเทอร์เน็ตโดยรวม (x ₁₃)	.065	.072	2.206	.007	.123
การรับรู้ภาวะเสี่ยงทางเพศ (x ₈)	-.040	-.071	-2.144	-.076	-.003

ค่าคงที่ .822 ; SEest = ± 1.336 ; R² = .712 ; Adj. R² = .003

อภิปรายผล

จากการศึกษาปัจจัยทำนายพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศจากการใช้อินเทอร์เน็ตของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย พบว่าตัวแปรที่สามารถร่วมกันทำนายพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศจากการใช้อินเทอร์เน็ตโดยรวม มี 14 ตัว คือ แรงสนับสนุนทางสังคมจากกลุ่มเพื่อน สถานที่ใช้งานที่เสี่ยง วัตถุประสงค์การใช้อินเทอร์เน็ตเพื่อความบันเทิง เพศชาย การเคยมีคนรักหรือแฟน อาศัยอยู่กับบิดามารดา รูปแบบการเชื่อมต่อกับอินเทอร์เน็ตจากสื่อที่หลากหลาย การดูแลจากอาจารย์ การดูแลจากภาครัฐ ช่วงเวลาการใช้อินเทอร์เน็ตโดยรวม เกรดเฉลี่ย รูปแบบการสนทนาที่หลากหลาย ระยะเวลาการใช้งานโดยรวม การรับรู้ภาวะเสี่ยงทางเพศ ผู้วิจัยจึงอภิปรายผลของตัวแปรทำนายแต่ละตัวกับพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศจากการสื่อสารบนอินเทอร์เน็ตโดยรวมได้ดังนี้

แรงสนับสนุนทางสังคมจากกลุ่มเพื่อนในทางที่ดี มีความสัมพันธ์ทางลบ หรือมีความสัมพันธ์ไปทิศทางตรงกันข้ามกับตัวแปรพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศจากการสื่อสารบนอินเทอร์เน็ต หมายความว่า นักเรียนที่ได้รับแรงสนับสนุนทางสังคมจากกลุ่มเพื่อนในเรื่องที่ดี จะมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศจากการสื่อสารบนอินเทอร์เน็ตน้อย ในทางตรงข้ามกันหากนักเรียนได้รับแรงสนับสนุนทางสังคมจากกลุ่มเพื่อนในทางที่ไม่ดี ก็จะทำให้นักเรียนมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศจากการสื่อสารบนอินเทอร์เน็ตมากขึ้นไปด้วย แสดงว่ากลุ่มเพื่อนมีส่วนชักจูงนักเรียนให้ มี หรือไม่มี พฤติกรรมเสี่ยงทางเพศจากการสื่อสารบนอินเทอร์เน็ตได้ สอดคล้องกับสมมุติฐานของงานวิจัย เนื่องจากผลการศึกษาพบว่านักเรียน ส่วนใหญ่ได้รับแรงสนับสนุนทางสังคมจากกลุ่มเพื่อนในการชักชวนกันไปทำกิจกรรมที่เป็นประโยชน์ต่อสังคม และสอดคล้องกับงานวิจัยอีกหลายเรื่อง คือ งานวิจัยของ Davies (2007) อ้างใน นารี ถึกสถิต

และคณะ (2553) พบว่า เพื่อนมีอิทธิพลต่อพฤติกรรมการใช้สื่อทางเพศ ผู้ที่มีความสัมพันธ์สนิทกับเพื่อนมาก ก็จะมีโอกาสการใช้สื่อทางเพศมากกว่าผู้ที่มีความสัมพันธ์กับเพื่อนน้อย งานวิจัยของธนวรรณ แจ่มสุวรรณ (2543) อ้างใน นารี ถึกสถิต และคณะ (2553) ที่ศึกษาเรื่องสื่อกับการกระทำผิดทางเพศ : ศึกษาเฉพาะกรณีเรือนจำกลางคลองเปรม ก็พบเช่นกันว่า ผู้กระทำความผิดทางเพศส่วนใหญ่รับสื่อลามกอนาจารเพราะเพื่อน และเพื่อนเป็นผู้นำสื่อลามกอนาจารมาให้ ส่วนพรทิพย์ พัฒนานุสรณ์ (2543) อ้างใน นารี ถึกสถิต และคณะ (2553) ได้ศึกษาเรื่อง การแสวงหาข่าวสารเกี่ยวกับประเด็นทางเพศของวัยรุ่นไทยที่นำเสนอผ่านสื่ออินเทอร์เน็ต พบว่า บุคคลที่มีอิทธิพลต่อการค้นหาข้อมูลคือเพื่อน โดยเฉพาะวัยรุ่นหญิงตอนปลายส่วนใหญ่นิยมแสวงหาข้อมูลร่วมกับเพื่อน

สถานที่ใช้อินเทอร์เน็ตที่เสี่ยง มีผลทางบวก กับพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศจากการสื่อสารบนอินเทอร์เน็ต และพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศจากการกระทำต่อเนื่องหลังใช้อินเทอร์เน็ต หมายความว่า สถานที่ใช้งานที่เสี่ยง คือ ในห้องส่วนตัวที่บ้านตนเองและบ้านเพื่อน ร้านเกม ร้านอินเทอร์เน็ต มีผลต่อพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศจากการสื่อสารบนอินเทอร์เน็ต และพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศจากการกระทำต่อเนื่องหลังใช้อินเทอร์เน็ต สอดคล้องกับสมมุติฐานของงานวิจัย เนื่องจากเด็กนักเรียนสามารถแสดงออกถึงความเป็นตัวตนของตนเอง ต้องการตอบสนองต่อสิ่งเร้าภายในตนเอง ยิ่งถ้าใช้อินเทอร์เน็ตภายในห้องส่วนตัว ซึ่งเป็นห้องที่ลับตา ก็จะสามารถแสดงออกถึงความเป็นตัวของตัวเองได้สูง ก็จะทำให้วัยรุ่นได้มีพฤติกรรมเสี่ยงจากการสื่อสารบนอินเทอร์เน็ตเพิ่มมากขึ้นตามไปด้วย ในทางกลับกัน หากกลุ่มนักเรียนใช้อินเทอร์เน็ต ในสถานที่โล่ง เปิดเผย จะส่งผลให้เกิดพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศจากการสื่อสารบนอินเทอร์เน็ต ลดน้อยลง สอดคล้องกับงานวิจัยของ Davies (2007) พบว่า เด็กที่มีอัตราการใช้สื่อทาง

เพศมากส่วนใหญ่นั้นจะมีอินเทอร์เน็ต หรือ โทรศัพท์มือถือ อยู่ที่บ้าน หรือ ในห้องนอน ส่วนเด็กที่มีอัตราการใช้สื่อทางเพศน้อย พบว่าที่บ้าน หรือ ในห้องนอนนั้นมีสื่ออิเล็กทรอนิกส์จำนวนน้อยหรือไม่มีเลย งานวิจัยของ วศิน บำรุงชีพ (2552) พบว่าภัยคุกคามจากการหลอกลวงในรูปแบบต่างๆ บนอินเทอร์เน็ต ซึ่งหากเด็กวัยรุ่นเล่นแบบหมกมุ่นในห้องส่วนตัวก็จะนำไปสู่ปัญหาต่างๆ ทั้งการมีเพศสัมพันธ์ การหายออกจากบ้าน การติดต่อกับคนในเชิงชู้สาวและการนัดพบเจอกัน อันนำไปสู่ปัญหา ต่าง ๆ ทั้งการมีเพศสัมพันธ์อย่างไม่เหมาะสม การถูกล่วงละเมิดทางเพศ หรือการถูกล่อลวงไปกระทำชำเรา การขายบริการทางเพศ และปัญหาอาชญากรรมต่างๆ

วัตถุประสงค์การใช้อินเทอร์เน็ตเน้นใช้เพื่อความบันเทิง มีผลทางบวก กับพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศจากการสื่อสารบนอินเทอร์เน็ต หมายความว่า วัตถุประสงค์การใช้อินเทอร์เน็ตเน้นใช้เพื่อความบันเทิงมีผลต่อพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศจากการสื่อสารบนอินเทอร์เน็ต สอดคล้องกับงานวิจัยของ วันเฉลิม สารไชย (2544) ได้ ศึกษาการแสดงออกถึงความเป็นตัวตนของวัยรุ่นรวมถึงรูปแบบและวิธีการที่วัยรุ่นใช้ในการแสดงออกถึงความเป็นตัวตนโดยผ่านสื่ออินเทอร์เน็ตพบว่า การแสดงออกของวัยรุ่นมีวัตถุประสงค์ เพื่อการคบเป็นเพื่อน และการเป็นคู่รักเป็นด้านหลัก ดังนั้นเรื่องที่ผ่านห้องสนทนาจึงมีหลากหลายตามจุดมุ่งหมายของวัยรุ่น เนื้อหาที่วัยรุ่นสื่อสารระหว่างกันส่วนมากจะเป็นเรื่องเกี่ยวกับความรัก เพื่อน การเที่ยวเตร่ การแต่งกายตามสมัยนิยม การวิจารณ์ภาพยนตร์ ความบันเทิง นิินทาเพื่อน ครู พ่อแม่ รวมไปถึงเรื่องที่ วัยรุ่นมี ปัญหาไม่สบายใจ

เพศชาย มีผลทางลบ กับพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศจากการสื่อสารบนอินเทอร์เน็ต หมายความว่า เพศชายมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศจากการสื่อสารบนอินเทอร์เน็ตน้อยกว่าเพศหญิง สอดคล้องกับงานวิจัย

ของ พรทิพย์ พัฒนานุสรณ์ (2543) ได้ศึกษาเรื่องการแสวงหาข่าวสารเกี่ยวกับประเด็นทางเพศของวัยรุ่นไทยที่นำเสนอผ่านสื่ออินเทอร์เน็ต พบว่า วัยรุ่นไทยส่วนใหญ่นิยมหาข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศผ่านทางอินเทอร์เน็ต โดย วัยรุ่นหญิง นิยมค้นหาบ่อยกว่าวัยรุ่นชาย และข้อมูลที่วัยรุ่นหญิงนิยมค้นหาเป็นเนื้อหาทางเพศมากกว่าภาพลามก

การมีประสบการณ์การมีคนรักหรือแฟน มีผลทางลบ กับพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศจากการสื่อสารบนอินเทอร์เน็ต และพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศจากการกระทำต่อเนื่องหลังใช้อินเทอร์เน็ต หมายความว่า นักเรียนที่มีประสบการณ์การมีคนรัก หรือแฟน ทำให้พฤติกรรมเสี่ยงทางเพศลดน้อยลง เนื่องจากนักเรียนมีคนรักอยู่แล้ว จึงไม่จำเป็นต้องแสวงหาคนรัก หรือ แฟน จากการสื่อสารบนอินเทอร์เน็ต เพิ่มเติม ในทางกลับกันนักเรียนที่ไม่เคยมีประสบการณ์การมีคนรัก หรือ แฟน มาก่อน จะเกิดความเสี่ยงมาก เพราะมีความต้องการแสวงหาคนรัก หรือ แฟน จากวิธีการต่าง ๆ ซึ่งส่วนใหญ่เลือกใช้รูปแบบการสนทนาบนอินเทอร์เน็ต สอดคล้องกับผลการวิจัยที่ส่วนใหญ่กลุ่มนักเรียนพบเจอแฟนคนปัจจุบัน จากการได้สนทนาผ่านทางอินเทอร์เน็ต และ สอดคล้องกับงานวิจัยของเอแบคโพลล์ได้ทำการสำรวจเรื่อง เด็กไทยใช้อินเทอร์เน็ตหาคู่ พบว่า วัยรุ่นนัดพบคนรู้จักผ่านทางอินเทอร์เน็ต และเคยมีเพศสัมพันธ์กับคนที่รู้จักผ่านทางอินเทอร์เน็ต อีกทั้งสำนักงานกองทุนสนับสนุนการส่งเสริมสุขภาพ (สสส.) ได้ทำการสำรวจพฤติกรรมการใช้อินเทอร์เน็ตของกลุ่มเยาวชน อายุ 15-24 ปี ในเขตกรุงเทพมหานคร พบว่า เยาวชนส่วนใหญ่เคยประกาศหาคู่ทางอินเทอร์เน็ต

การพักอาศัยอยู่กับบิดามารดา ช่วยลดพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศจากการสื่อสารบนอินเทอร์เน็ต เนื่องจากบิดามารดาสามารถคอยอบรมสั่งสอน ควบคุมพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียนได้ สอดคล้องกับงานวิจัยของ วัชรภรณ์ บัตรเจริญ (2555) การอาศัย

อยู่กับบิดาและมารดา เป็นปัจจัยที่สามารถเสริมทักษะด้านการรับรู้ความสามารถให้เด็กนักเรียนในการหลีกเลี่ยงพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ และป้องกันการเข้าถึงสื่อที่ไม่เหมาะสม

รูปแบบการเชื่อมต่ออินเทอร์เน็ตที่หลากหลายมีผลทางลบ กับตัวแปรพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศจากการสื่อสารบนอินเทอร์เน็ต หมายความว่ารูปแบบการเชื่อมต่ออินเทอร์เน็ตที่หลากหลายมากขึ้น มีส่วนช่วยให้พฤติกรรมเสี่ยงทางเพศจากการสื่อสารบนอินเทอร์เน็ตลดน้อยลง สอดคล้องกับงานวิจัยของ รศ.ดร.พิมพ์วัลย์ บุญมงคล (2554) หัวหน้า ศูนย์ศึกษานโยบายสาธารณสุข สวัสดิการและ สังคม คณะสังคมศาสตร์ และมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล ที่พบว่า การใช้อินเทอร์เน็ต และโทรศัพท์เคลื่อนที่โดยเฉพาะกลุ่มโทรศัพท์ ประเภทสมาร์ตโฟน (smartphone) ที่สามารถ เชื่อมโยงกับ อินเทอร์เน็ตได้กำลังเป็นที่นิยมของกลุ่มเยาวชน การใช้อินเทอร์เน็ตและโทรศัพท์เคลื่อนที่ของเยาวชนได้ขยายวงเพื่อนคู่นอนและ คู่รัก อย่างเช่น การแชตผ่านสมาร์ตโฟน อาทิ แบล็คเบอร์รี่ (บีบี) ไอโฟน เพื่อต้องการหาคู่รักและคู่นอน และผลงานวิจัยของ สมเดช รุ่งศรีสวัสดิ์ (2553) เรื่อง การเปิดรับสื่อลามกทางอินเทอร์เน็ตและพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ของวัยรุ่น พบว่า เด็กวัยรุ่นเคยมีเพศสัมพันธ์กับคนที่เพิ่งรู้จักกันทางอินเทอร์เน็ตร้อยละ 7 และรู้จักการป้องกันแต่ไม่ได้ป้องกันทุกครั้งร้อยละ 44 นอกจากนี้ยังพบว่าหากเปิดรับสื่อลามกบนอินเทอร์เน็ตแล้วมีอารมณ์ กลุ่มตัวอย่างวัยรุ่นมากกว่าครึ่งต้องระบายออกทางเพศทันที

การดูแลจากอาจารย์ มีผลทางลบ กับพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศจากการสื่อสารบนอินเทอร์เน็ต หมายความว่า การดูแลจากอาจารย์ในการใช้อินเทอร์เน็ตของเด็กนักเรียน มีผลต่อพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศจากการสื่อสารบนอินเทอร์เน็ตลดลง เนื่องจากผลการศึกษาพบว่า ส่วนใหญ่ เด็กนักเรียนได้รับการดูแลจากอาจารย์ทุกคน โดย

อาจารย์มีการติดตั้งระบบป้องกันการเข้าเว็บไซต์ บนอินเทอร์เน็ต ที่มีเนื้อหาไม่เหมาะสมทางเพศ สอดคล้องกับงานวิจัยของ อลิซาเบลล์ (Isabelle,2003) อ้างในวีรพงษ์ พวงเล็ก (2554) ได้ศึกษาเด็กไทยกับภัยออนไลน์ กล่าวว่าโรงเรียนให้ความสนใจในเรื่องที่นักเรียนอาจเข้าไปในข้อมูลที่ไม่เหมาะสม โดยเฉพาะอย่างยิ่งเว็บไซต์ลามก โรงเรียนส่วนใหญ่มีวิธีการตรวจสอบการใช้อินเทอร์เน็ตของนักเรียน ซึ่งส่วนมากเป็นการให้ครูคอยเดินตรวจตามโต๊ะคอมพิวเตอร์ในขณะที่นักเรียนกำลังใช้อินเทอร์เน็ต

การดูแลจากภาครัฐ มีผลทางลบ กับพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศจากการสื่อสารบนอินเทอร์เน็ต หมายความว่า การดูแลจากภาครัฐในการใช้อินเทอร์เน็ตของเด็กนักเรียน มีผลช่วยลดพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศจากการสื่อสารบนอินเทอร์เน็ต เนื่องจากผลการศึกษาพบว่า ส่วนใหญ่ เด็กนักเรียนได้รับการให้ความรู้ในการป้องกันเว็บไซต์ที่ไม่เหมาะสม ผ่านสื่อต่าง ๆ และมีการแจกจ่ายโปรแกรมสำหรับบล็อกการเข้าถึงเว็บไซต์ที่มีเนื้อหาที่ไม่เหมาะสมแก่ผู้ปกครอง สอดคล้องกับงานวิจัยของ นุปลา เมฆศรีทองคำ (2552) อ้างใน วีรพงษ์ พวงเล็ก (2554) ภาครัฐมีการแก้ไขปัญหาอันเกิดจากการใช้อินเทอร์เน็ต การจัดอบรมและเผยแพร่ข้อมูลที่เป็นความรู้เกี่ยวกับการใช้สื่ออินเทอร์เน็ตให้กับพ่อแม่ ผู้ปกครอง ตลอดจนเด็กเยาวชน มีมาตรการควบคุมดูแลร้านบริการอินเทอร์เน็ต

ช่วงเวลาการใช้อินเทอร์เน็ตโดยรวม มีผลทางบวก กับพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศจากการกระทำต่อเนื่องหลังใช้อินเทอร์เน็ต หมายความว่า ช่วงเวลาการใช้อินเทอร์เน็ต มีผลเพิ่มพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศจากการกระทำต่อเนื่องหลังใช้อินเทอร์เน็ต เนื่องจากผลการศึกษาพบว่า นักเรียนส่วนใหญ่ มีช่วงการใช้ระหว่างเวลา 20.01-24.00 น. ซึ่งเป็นช่วงเวลาที่ผู้ปกครองพักผ่อนแล้ว สอดคล้องกับงานวิจัยของ สมสรรค์ อธิเวสส์ (2550)

เกรดเฉลี่ยโดยรวม มีผลทางลบ กับพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศจากการสื่อสารบนอินเทอร์เน็ตของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย หมายความว่า นักเรียนที่เรียนได้ เกรดเฉลี่ยสูง มีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศจากการสื่อสารบนอินเทอร์เน็ตลดลง สอดคล้องกับสมมติฐานของงานวิจัย แต่อย่างไรก็ตามผลการศึกษาพบว่า ส่วนใหญ่ เกรดเฉลี่ยอยู่ระหว่าง 2.01-2.50 ถือว่าอยู่ในระดับกลางๆ ซึ่งต้องเฝ้าระวังความเสี่ยง

รูปแบบการสนทนาที่หลากหลาย มีผลทางบวก กับพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศจากการกระทำต่อเนื้อหลังใช้อินเทอร์เน็ตของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย หมายความว่า นักเรียนที่ใช้รูปแบบการสนทนาที่หลากหลาย เพิ่มพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศจากการกระทำต่อเนื้อหลังใช้อินเทอร์เน็ต สอดคล้องกับสมมติฐานของงานวิจัย และผลการศึกษาพบว่า นักเรียน ส่วนใหญ่ใช้รูปแบบการสนทนา ผ่านทาง Facebook ทุกวัน สอดคล้องกับงานวิจัยของ ศูนย์เฝ้าระวังภัยเทคโนโลยี (IT WATCH) ได้ประมวลสถานการณ์ภัยเทคโนโลยี ปี พ.ศ.2551 พบว่า การติดต่อสื่อสารในเครือข่ายสังคม (Social Network) อย่าง Facebook ที่ปัจจุบันเป็นที่นิยมของเด็กและเยาวชนไทยกันทั่วไป ซึ่งภัยแฝงที่น่ากลัวคือการที่บุคคลบางกลุ่มนำไปใช้ทำการล่อลวงเพื่อกระทำทางเพศ และงานวิจัยของ วีรพงษ์ พวงเล็ก (2554) พบว่า ปัจจุบันมีโปรแกรมการสนทนาอยู่หลายประเภท อาทิเช่น MSN Cam frog เป็นต้น ซึ่งเป็นโปรแกรมสนทนาออนไลน์หรือการพูดคุยกันสดๆ ที่มีการชักชวนและพูดคุยถึงเรื่องเพศ มีการสนทนาเกี่ยวกับการซื้อขายบริการทางเพศ การเปิดกล้องโชว์เรือนร่าง การสำเร็จความใคร่ด้วยตนเอง และการมีเพศสัมพันธ์ โดยการหาคู่สนทนาส่วนใหญ่ใช้วิธีการหาอีเมลที่มีคำพูดในลักษณะเชิญชวนให้ร่วมทำกิจกรรมทางเพศ

ระยะเวลาการใช้อินเทอร์เน็ตโดยรวม มีผลทางบวก กับตัวแปรพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศจากการกระทำต่อเนื้อหลังใช้อินเทอร์เน็ตของนักเรียนมัธยมศึกษา

ตอนปลาย หมายความว่า นักเรียนที่มีระยะเวลาการใช้อินเทอร์เน็ตมาก เพิ่มพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศจากการกระทำต่อเนื้อหลังใช้อินเทอร์เน็ตมากขึ้นไปด้วย สอดคล้องกับสมมติฐานของงานวิจัย และผลการศึกษาพบว่า นักเรียน ส่วนใหญ่ใช้ระยะเวลาในการใช้อินเทอร์เน็ตมากที่สุด 10 ชั่วโมงขึ้นไป ต่อวัน

การรับรู้ภาวะเสี่ยงทางเพศ มีผลทางลบ ต่อพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศจากการกระทำต่อเนื้อหลังใช้อินเทอร์เน็ตของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย หมายความว่า การรับรู้ภาวะเสี่ยงทางเพศมากมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศจากการกระทำต่อเนื้อหลังใช้อินเทอร์เน็ตน้อยลง ซึ่งผลการวิจัยพบว่านักเรียนมีการรับรู้ภาวะเสี่ยงมากกว่าการออกไปนัดพบกับคนที่เพิ่งรู้จักกันทางอินเทอร์เน็ตเพียงลำพังอาจเกิดความไม่ปลอดภัย

ข้อเสนอแนะ

ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะดังนี้

1. ทุกโรงเรียนควรมีมาตรการที่เข้มงวด ติดตั้งระบบป้องกันการเข้าเว็บไซต์ บนอินเทอร์เน็ต ที่มีเนื้อหาไม่เหมาะสมทางเพศ ปรับปรุงเรื่องการเรียนรู้การสอน ปลุกฝังนักเรียนให้สามารถใช้อินเทอร์เน็ตอย่างถูกต้อง เหมาะสม และแนะนำผู้ปกครองและผู้ที่เกี่ยวข้องเข้าใจวิธีการควบคุมและจัดทำมาตรการที่เข้มงวด ติดตั้งระบบป้องกันการเข้าเว็บไซต์ บนอินเทอร์เน็ต ที่มีเนื้อหาไม่เหมาะสมทางเพศ

2. โรงเรียนควรส่งเสริมให้นักเรียนได้แสดงศักยภาพด้านการใช้อินเทอร์เน็ตในทางที่เป็นประโยชน์อย่างเต็มที่ เพื่อใช้เวลาว่างให้เกิดประโยชน์มากที่สุด ในรูปของกิจกรรมที่เป็นประโยชน์ต่อสังคม การแข่งขันความสามารถทางอินเทอร์เน็ตต่าง ๆ

3. บิดามารดาควรดูแลเอาใจใส่บุตรอย่างใกล้ชิดมากขึ้น จัดสถานที่ที่เหมาะสม และอยู่ในสายตาของคนในครอบครัว และสอดส่องดูแลเมื่อบุตรของ

ตนเองมีพฤติกรรมการสื่อสารและมีการสนทนาผ่านหน้าจอคอมพิวเตอร์ ในช่วงเวลาพักตากัน และระยะเวลาที่มากกว่าปกติ โดยสังเกตด้วยว่าบุตรหลาน เชื่อมต่ออินเทอร์เน็ตจากสื่อชนิดไหน และใช้อินเทอร์เน็ตเพื่อความบันเทิงหรือใช้เพื่อสืบค้นข้อมูลทางการเรียนหรือไม่ อีกทั้งควรแนะนำให้บุตรรู้จักแบ่งเวลา และใช้อินเทอร์เน็ตในทางที่สร้างสรรค์มากขึ้นด้วย

4. นักเรียนควรเลือกคบเพื่อนที่มีความประพฤติดี เรียนดี และคล้อยตามเพื่อนในบางเรื่องที่มีประโยชน์ ชักชวนกันไปทำประโยชน์ต่อสังคม ไม่ควรทำตามอย่างตามเพื่อนถ้าพฤติกรรมนั้นรับรู้ถึงความเสี่ยงอันตรายทางเพศ และเมื่อเกิดปัญหาที่ไม่สามารถแก้ไขได้ด้วยตนเองก็ควรปรึกษาบิดามารดา ผู้ปกครอง หรือครูอาจารย์

5. ภาครัฐควรมีการบังคับใช้กฎหมายที่เข้มงวด และจริงจังมากขึ้นในการแก้ไขปัญหาเว็บลามกอนาจาร ทั้งควรสนับสนุนร้านบริการอินเทอร์เน็ตให้เข้าร่วมโครงการที่เกี่ยวกับการป้องกันปัญหา เช่น ให้สิทธิพิเศษในการซื้อซอฟต์แวร์ที่ถูกลิขสิทธิ์ในราคาถูก หรือให้เงินสนับสนุนเพื่อพัฒนาร้านให้เกิดเป็นแหล่งเรียนรู้กลุ่มชุมชนของนักเรียน ตลอดจนสร้างแรงจูงใจให้แก่ผู้ประกอบการเว็บไซต์ โดยอาจมีการจัดกิจกรรมเพื่อมอบรางวัลให้แก่ผู้ประกอบการเว็บไซต์ที่ผลิตเว็บไซต์ที่มี

เนื้อหาที่มีคุณภาพเน้นการให้ความรู้ความคิดสร้างสรรค์ เป็นประโยชน์ต่อผู้ใช้สังคมออนไลน์ และประเทศชาติ

6. นักเรียนที่ไม่มีประสบการณ์การมีแฟนคือ คู่รัก ควรมีกิจกรรมกับเพื่อนหรือมีเพื่อนสนิทที่สามารถร่วมกิจกรรมกันหรือร่วมดักเตือน พุดคุย เพื่อลดความว่างในการใช้อินเทอร์เน็ตกับคนที่ไม่รู้จัก และโรงเรียนควรมีการเสริมกิจกรรมต่าง ๆ โดยเน้นนักเรียนในกลุ่มนี้เพิ่มมากขึ้น

7. ทุกหน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับเด็กและเยาวชน ควรหามาตรการป้องกันกรณีเพศสัมพันธ์จากการกระทำต่อเนื้อหลังใช้อินเทอร์เน็ต และเผยแพร่ผลการวิจัย เพื่อให้เด็กเรียนเข้าใจ อันตรายที่เกิดขึ้นทั้งการเพิ่มความเสี่ยงทางเพศ และการถูกข่มขืนจากกลุ่มผู้ไม่หวังดี ใช้ช่องทางอินเทอร์เน็ตในการเข้าถึง นักเรียนกลุ่มเสี่ยงต่าง ๆ ทั้งหลายเหล่านี้

8. ควรทำการศึกษาทั้งวิจัยเชิงปริมาณและคุณภาพ เกี่ยวกับปัจจัยการตัดสินใจมีเพศสัมพันธ์จากการกระทำต่อเนื้อหลังใช้อินเทอร์เน็ต เพื่อให้ได้ข้อมูลที่ลึกซึ้งและเกี่ยวข้องเพิ่มเติมมากขึ้น ในประเด็นการตัดสินใจที่จะออกไปพบ และเกินเลยไปจนถึงการเต็มใจที่จะมีเพศสัมพันธ์ กับบุคคลที่ติดต่อกันทางอินเทอร์เน็ต จากการสื่อสารทางโปรแกรมสนทนาต่าง ๆ ของกลุ่มวัยรุ่น

เอกสารอ้างอิง

- รัชชชัย เกิดประดับ. (2550). การพัฒนาระบบควบคุมและป้องกันเยาวชนในการเข้าถึงเนื้อหาที่ไม่เหมาะสมในอินเทอร์เน็ต. บัณฑิตวิทยาลัย,มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- ณมน ธนินชญากร. (2552). พฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาในเขตเทศบาลนครขอนแก่น อำเภอเมือง จังหวัดขอนแก่น, มหาวิทยาลัยขอนแก่น.
- วรรณศิริ ปิ่นทอง. (2549). ความสามารถในการพยากรณ์ของการอบรมเลี้ยงดู การสนับสนุนทางสังคมจากกลุ่มเพื่อน การรับข้อมูลทางเพศผ่านสื่อ และการควบคุมตน ที่มีต่อพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของวัยรุ่น. ภาควิชาจิตวิทยา. คณะมนุษยศาสตร์,มหาวิทยาลัยเชียงใหม่
- ผศ.ดร.อาภาพร เผ่าวัฒนา. (2553). โปรแกรมการป้องกันพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของหญิงไทยวัยต้นที่อาศัยอยู่ในชุมชนแออัด เขตกรุงเทพมหานคร. ภาควิชาการพยาบาลสาธารณสุข. คณะสาธารณสุขศาสตร์, มหาวิทยาลัยมหิดล.
- อัครวช วุฒิสินธุ์. (2549). การใช้อินเทอร์เน็ตที่นำไปสู่พฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของวัยรุ่นในอำเภอเมืองเชียงใหม่. บัณฑิตวิทยาลัย,มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- ศูนย์ ข้อมูลคนหายเพื่อต่อต้านการค้ามนุษย์ มูลนิธิกระเจ๊กเงา. (2555). สถิติคนหายพุ่ง-เด็กถูกล่อลวงผ่านเน็ต, 3 มกราคม,2555,http://campus.sanook.com/teen_zone/spice_04093.php.
- วันเฉลิม สารละไซ. (2544). การแสดงออกถึงความเป็นตัวตนโดยผ่านสื่ออินเทอร์เน็ตของวัยรุ่น ในเขตเมืองเชียงใหม่. วิทยานิพนธ์ ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิตสาขาวิชาการศึกษานอกระบบ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- กุหลาบ รัตนสังธรรม, วิไล สถิตเสถียร, ธิรพงษ์ ธิรมนต์, พัทณี สุวรรณศรี. (2540). สัมพันธภาพในครอบครัวกับปัญหายาเสพติดและพฤติกรรมทางเพศ. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- วีรพงษ์ พวงเล็ก. (2554). สื่อลามกบนอินเทอร์เน็ต:อันตรายที่พึงระวังและแนวทางแก้ปัญหาต่อเยาวชนไทย. มหาวิทยาลัยกรุงเทพ
- รศ.ดร.พิมพ์วัลย์ บุญมงคล. (2554). การใช้โทรศัพท์มือถือ อินเทอร์เน็ต และพฤติกรรมเสี่ยงต่อการติดเชื้อ HIV ในกลุ่มเยาวชนไทย. คณะสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล.
- สมสรรค์ อธิเวสส์. (2550). พฤติกรรมเสี่ยงทางเพศจากการใช้อินเทอร์เน็ตของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้นในเขตพื้นที่การศึกษาจังหวัดชลบุรี เขต 1.
- นารี ถึกสถิต. (2553). การตรวจสอบตัวแปรทำนายทางสังคมวิทยาของพฤติกรรมการใช้สื่อทางเพศของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย. คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา.
- พรทิพย์ พัฒนานุสรณ์.(2543).การแสวงหาข่าวสารเกี่ยวกับประเด็นทางเพศของวัยรุ่นไทยที่นำเสนอผ่านสื่ออินเทอร์เน็ต. คณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- Davies, J.J. (2007). *Peer Influences on Sexual Media Use*. Paper Presented at the Annual Meeting of The International Communication Association, TBA, San Francisco. Retrieved December 2, 2008, from http://www.allacademic.com/meta/p170170_index.html.